

Dědické právo

ABGB (č. 946/1811 JGS – Sb. z. s.)

HLAVA OSMÁ

O právu dědickém

Pozůstalost

§ 531

Souhrn práv a závazků zemřelého, pokud se nezakládají na poměrech pouze osobních, nazývá se jeho pozůstalostí.

Dědické právo a dědictví.

§ 532

Výlučné právo ujmouti se držby celé pozůstalosti nebo její poměrné části (např. poloviny, třetiny) nazývá se právem dědickým. Jest to věcné právo, které účinkuje proti každému, kdo by si chtěl osobovati pozůstalost. Komu náleží právo dědické, nazývá se dědicem, a pozůstalost ve vztahu k dědici nazývá se dědictvím.

Právní důvod dědického práva.

§ 533

Dědické právo zakládá se na vůli zůstavitelově, vyjádřené podle zákonného předpisu; na smlouvě dědické podle zákona přípustné (§ 602); nebo na zákoně.

§ 534

Uvedené tři způsoby dědického práva mohou také trvati vedle sebe, takže poměrný díl pozůstalosti přináleží jednomu z dědiců podle poslední vůle, druhému podle smlouvy a třetímu podle zákona.

Rozdíl mezi dědictvím a odkazem.

§ 535

Je-li na někoho pamatováno nikoli takovýmto poměrným dílem celé pozůstalosti, nýbrž jen jednotlivou věcí, jednou nebo několika věcmi určitého druhu, částkou nebo právem, nazývá se to, čím je pamatováno, odkazem (legátem), i kdyby to dle hodnoty bylo největší částí pozůstalosti, a ten, komu to bylo zůstaveno, nebude posuzován jako dědic, nýbrž jen jako odkazovník (legatář).

....

Dědické smlouvy jsou platny jen mezi manžely.

§ 602

Smlouvy dědické o celé pozůstalosti nebo o poměrném jejím dílu mohou býti platně sjednány jen mezi manžely. Ustanovení o tom jsou v hlavě o smlouvách svatebních.

O darování na případ smrti.

§ 603

Pokud darování na případ smrti považovati jest za smlouvu nebo za poslední vůli, ustanovuje se v hlavě o darování.

Darování na případ smrti.

§ 956

Darování, k jehož splnění má dojíti teprve po smrti dárcově, platí jako odkaz, šetřilo-li se předepsaných formálností. Jen tehdy budiž pokládáno za smlouvu, když obdarovaný je přijal, dárcé se výslovně zřekl oprávnění je odvolati a byla o tom doručena obdarovanému písemná listina.

Střední občanský zákoník č. 141/1950 Sb.

HLAVA TŘICÁTÁČTVRTÁ

Dědictví

Nabytí dědictví

§ 509

Dědictví se nabývá zůstavitelovou smrtí.

§ 510

Dědicem může být osoba fysická i právnická.

§ 511

Dědic může nabyt buď veškerého majetku zůstavitelova nebo jeho jednotlivé věci nebo práva.

§ 512

Dědí se ze zákona, ze závěti anebo z obou těchto důvodů.

§ 513

Nenabude-li dědictví dědic ze závěti, jsou místo něho povoláni dědicové zákonní, a čeho nenabude žádný dědic, připadne jako odúmrt' státu.

§ 514

(1) Dědic je povinen hradit náklady přiměřeného pohřbu zůstavitelova, jakož plnit závazky, které na něho přešly smrtí zůstavitelovou; vše podle ustanovení o poměrné nebo přednostní úhradě a jen do výše ceny nabytého dědictví. Věřitelům, kteří své nároky neoznámili přesto, že je dědic dal k tomu soudem vyzvat, dědic neodpovídá, pokud je cena jím nabytého dědictví vyčerpána nároky ostatních věřitelů.

(2) Je-li dědiců několik, je každý z nich povinen plnit závazky částkou, jaká odpovídá poměru ceny jeho dědictví k ceně úhrnu toho, čeho se jim dědictvím dostalo.

§ 515

Případne-li odúmrt' státu, odpovídá stát za závazky stejně, jako by byl dědicem.

.....

Závěť

§ 534

Závěť je jednostranný projev zůstavitelovy vůle, kterým zůstavitel osobně činí pořízení o svém majetku.

§ 535

Jednou závětí může učinit pořízení jen jediný pořizovatel.

Občanský zákoník č. 40/1964 Sb.

ČÁST SEDMÁ

Dědění majetku v osobním vlastnictví

HLAVA PRVNÍ

Nabývání dědictví

§ 460

Dědictví se nabývá smrtí zůstavitele.

§ 461

(1) Dědí se ze zákona, ze závěti nebo z obou těchto důvodů.

(2) Nenabude-li dědictví dědic ze závěti, nastupují místo něho dědici ze zákona. Nabude-li se ze závěti jen část dědictví, nabývají zbývající části dědici ze zákona.